

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε», ψάλλει ὁ ἱερός ὕμνογράφος γιά τοὺς δύο ἐορταζομένους ἀγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶ καὶ Δαμιανό, τῶν ὁποίων τῇ μνήμῃ πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἰδιαίτερώς ὁ ἱερός ναὸς τῆς ἐνορίας σας.

Καὶ εἶναι ἀπόλυτα ἀληθὴς ὁ λόγος τοῦ ὕμνογράφου, διότι ὄντως οἱ δύο ἅγιοι ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ τὸν ὁποῖον «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον», μεγάλες δωρεές. Διότι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ ἦταν οἱ ἀναρίθμητες θεραπείες καὶ ἰάσεις πού ἐπιτελοῦσαν οἱ δύο ἅγιοι ὅσο βρισκόταν στὴ γῇ, ἀλλὰ καὶ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἔκαναν μετὰ τὸ μαρτύριό τους ἀλλὰ καὶ συνεχίζουν νὰ κάνουν μέχρι σήμερα, ἀδελφοί μου, σὲ ὅσους τοὺς ἐπικαλοῦνται καὶ ζητοῦν μέ ταπεινὴν καὶ μέ πίστη τὴ βοήθεια καὶ τὴ σωστικὴ ἐπέμβαση τους.

Ὅμως ὁ ἱερός ὕμνογράφος ἀντιδιαστέλλει τίς μεγάλες δωρεές τίς ὁποῖες ἀξιώθηκαν νὰ λάβουν οἱ ἅγιοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός μέ τὴν ταπείνωση μέ τὴν ὁποία ἔζησαν κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ τους, καὶ τονίζει ὅτι, παρότι ἔλαβαν μεγάλες δωρεές, αὐτοὶ συνέχισαν νὰ ζοῦν μέ ταπείνωση.

Καὶ τό τονίζει αὐτό, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν ἔχουν χαρίσματα, ὅταν ἔχουν ἱκανότητες, νομίζουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι προσωπικά τους ἐπιτεύγματα, προσωπικὲς τους ἐπιτυχίες καὶ ἀποκτοῦν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ φέρονται μέ ὑπερηφάνεια καὶ ἀλαζονεῖα πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους καὶ πολλές φορές ἀκόμη καὶ ἀπέναντι στὸν Θεό. Ξεχνοῦν δηλαδή, καὶ ξεχνοῦμε καὶ ἐμεῖς πολλές φορές, ἀδελφοί μου, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔχουμε δέν εἶναι δικό μας καὶ τίποτε δέν θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε χωρὶς τὴ χάρη καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς δίνει καὶ τὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ ὅλα ὅσα ἔχουμε στὴ ζωὴ μας, ὄχι γιὰ νὰ ὑπερηφανευόμεθα καὶ νὰ καυχώμεθα γι' αὐτά, οὔτε γιὰ νὰ κομπάζουμε καὶ νὰ νομίζουμε ὅτι εἴμεθα σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιοῦμε πρὸς ὄφελος τῶν ἀδελφῶν μας, γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιοῦμε δοξάζοντας τὸν Θεό ὁ ὁποῖος μᾶς τὰ χάρισε, γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιοῦμε μέ ταπείνωση καὶ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός μας, ὅπως ἔκαναν οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι, οἱ ἅγιοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός.

Διότι οἱ ἅγιοί μας ὄχι μόνο δέν ὑπερηφανεύθηκαν ποτέ γιὰ τὸ χάρισμα πού τοὺς εἶχε δώσει ὁ Θεός νὰ θεραπεύουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ διακονοῦσαν πάντοτε τίς ἀνάγκες τους μέ ταπείνωση καὶ μέ ἀγάπη, λέγοντας καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ἀσθενεῖς πού θεράπευαν ὅτι δέν τοὺς θεραπεύουν αὐτοὶ μέ τίς δικές τους δυνάμεις, ἀλλὰ τοὺς θεραπεύει ἡ δύναμη καὶ ἡ χάρη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καὶ δέν ἔπαιρναν χρήματα, ἀλλὰ ζητοῦσαν μόνο ἀπὸ τοὺς θεραπευομένους νὰ πιστεύσουν στὸν Χριστό.

Καὶ αὐτὴ ἡ ταπείνωσή τους ἔκανε τὸν Θεό νὰ τοὺς δίδει ἀκόμη περισσότερη χάρη, διότι ὁ Θεός κατὰ τὴν ὑπόσχεσή του «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν», ἀλλὰ καὶ ἔκανε περισσότερους ἀνθρώπους νὰ πιστεύουν στὸν Χριστό, γεγονός βεβαίως πού ἐξόργισε τὸν ρωμαῖο αὐτοκράτορα καὶ τοὺς κάλεσε σὲ ἀπολογία γιὰ τὴν πίστη τους καὶ ἐντέλει τοὺς ὁδήγησε στοῦ μαρτύριου.

Ἔτσι οἱ δύο ἅγιοι Ἀνάργυροι, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς καὶ ὁ ἅγιος Δαμιανός, ἐπισφράγισαν μέ τὸ μαρτύριό τους τὴν πίστη τους στὸν Χριστό, αὐτὴ τὴν ὁποία ὁμολογοῦσαν καθημερινὰ στὴ ζωὴ τους μέ τίς θεραπείες τῶν ἀσθενῶν, αὐτὴ τῆς ὁποίας ἔδιναν τὴ μαρτυρία μέ τὴν ταπείνωση μέ τὴν ὁποία ζοῦσαν καὶ ἀναστρεφόταν στὸν κόσμο.

Γι' αὐτό καὶ ἀξιώθηκαν τόσης τιμῆς καὶ μετὰ τὸν μαρτυρικὸ τους θάνατο καὶ συνέχισαν καὶ συνεχίζουν νὰ θαυματουργοῦν διὰ τῶν ἁγίων λειψάνων τους καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τους, γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ἀδελφοί μου, πού ζητοῦμε τὴ χάρη καὶ τὴ βοήθειά τους.

Διότι ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς δέν προστρέχει στοὺς ἀγίους καὶ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους; Ποιὸς δέν ζητᾷ τὴ χάρη τους γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ γιὰ κάποιο προσφιλὲς καὶ οἰκεῖο του πρόσωπο; Ὅλοι

καταφεύγουμε σέ αὐτούς, γιατί ὅλοι περιβαλλόμεθα τήν ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί ἔχουμε ἀνάγκη τῆς βοήθειας τῶν ἀγίων θαυματουργῶν Ἀναργύρων ἱατρῶν ἐκτός ἀπό τῆ βοήθεια τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλά θά πρέπει, ἀδελφοί μου, νά μήν ξεχνοῦμε, ὅταν προστρέχουμε στούς ἀγίους Ἀναργύρους καί ζητοῦμε τή βοήθειά τους καί τίς πρεσβεῖες τους, νά τή ζητοῦμε μέ ταπείνωση, καί νά μήν ξεχνοῦμε τήν ταπείνωση καί ὅταν λαμβάνουμε ἀκόμη τή θεραπεία καί τήν ἴαση πού ζητοῦμε. Διότι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτοί πού κάνει τούς ἀγίους νά θαυματουργοῦν ἀλλά καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτή πού ἐπισκιάζει καί ἐμᾶς οἱ ὅποιοι θεραπευόμεθα ἀπό τούς ἀγίους. Καί ἐπειδὴ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δέν συμπορεύεται μέ τήν ὑπερηφάνεια, εἶναι ἀναγκαῖα καί ἡ δική μας ταπείνωση γιά νά λάβουμε καί νά διατηρήσουμε τή χάρη τῆς ἰάσεως πού ζητοῦμε, ἀλλά καί γιά νά ἔχουμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπως τήν εἶχαν καί οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι, γιά νά μᾶς σκέπει καί νά μᾶς προστατεύει στή ζωή μας.

Ὅλοι μας ἦρθαμε γιά νά τιμήσουμε τούς μεγάλους αὐτούς ἱατρούς καί θεραπευτές, τοῦ ἀγίου Ἀναργύρου· ἀλλά ὅπωςδὴποτε, ἀδελφοί μου, ἐάν θέλουμε νά τούς τιμήσουμε, ὅπως λέγει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος «τιμὴ μάρτυρος, μίμησις τῆς ζωῆς του», θά πρέπει νά προσπαθήσουμε νά ἔχουμε τό ταπεινὸ πνεῦμα τό ὁποῖο εἶχαν οἱ ἅγιοι, οἱ ὅποιοι ἦταν γεμάτοι χάρες καί εὐλογίες ἀπὸ τόν Θεό, γεμάτοι θαύματα καί ἐν ζωῇ ἀκόμη, καί παρά ταῦτα παρέμεναν ταπεινοί· γι' αὐτό δεχόταν περισσότερη χάρη καί εὐλογία. Ἄν θέλουμε νά προσελκύσουμε καί ἐμεῖς τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐλογία του, θά πρέπει νά ἔχουμε ταπεινὸ φρόνημα, ὅποιοι καί ἂν εἴμαστε. Τότε πράγματι δίδει χάρη ὁ Θεός σέ αὐτούς πού εἶναι ταπεινοί. «Ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω;» λέγει τό Πνεῦμα τό ἅγιο, «ἐπὶ τόν ταπεινόν καί ἡσύχιον καί τρέμοντα τούς λόγους μου». Γιατί, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι οὔτε τά κεριά πού θά ἀνάψουμε οὔτε τά πρόσφορα πού θά φέρουμε τιμὴ στούς ἀγίους Ἀναργύρους. Τιμὴ εἶναι νά μιμηθοῦμε τό ταπεινὸ τους φρόνημα, νά μιμηθοῦμε τή ζωὴ τους. Ἀμήν.

Ἡ ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους».

Μέ αὐτούς τούς λόγους ὁ ἀπόστολος Παῦλος προσπαθεῖ νά ἐξηγήσει στούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου ποιά εἶναι ἡ θέση τους μέσα στήν Ἐκκλησία. Προσπαθεῖ νά τούς ἐξηγήσει ὅτι ἡ διαφορετικότητα δέν ὑποδηλώνει τή διαφορετικὴ ἀξία καί σημασία πού ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος, δέν δηλώνει ὅτι ἄλλοι εἶναι ἀνώτεροι καί ἄλλοι κατώτεροι, ἀλλά ὅτι τά πάντα εἶναι μέσα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά προάγεται τό ἔργο του γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Καί ὅπως στό ἀνθρώπινο σῶμα τό κάθε μέλος ἔχει τή δική του θέση καί τή δική σημασία, ἔτσι καί στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, κάθε πιστός ὡς μέλος αὐτοῦ τοῦ σώματος ἔχει τή δική του θέση καί τή δική του σημασία.

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού περιγράφει μέ αἰσθητοὺς ὅρους τό μυστήριό τῆς σχέσεως τοῦ πιστοῦ μέ τόν Χριστό ἡγεῖ παράξενος στούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὅποιοι δέν θεωροῦν ὅτι ὅλοι ἀποτελοῦν μία ἐνότητα, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ρόλο καί ἀξία μέσα στήν κοινωνία στήν ὁποία ζοῦν.

Καί αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλλαγὴ πού φέρνει ὁ Χριστός μέ τό εὐαγγέλιό του, μέ τό εὐαγγέλιο πού κηρύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Ὑμεῖς ἐστέ σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους», διακηρύσσει στούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου ἀλλά καί σέ ὅλους ἐμᾶς.

Δέν εἴμαστε ὅλοι τό ἴδιο, γιατί, ἂν εἴμασταν ἴδιοι δέν θά μπορούσε νά λειτουργήσῃ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας, καί νά μᾶς ὁδηγήσῃ στή σωτηρία, ἀλλά καί δέν θά μπορούσε ὁ κάθε ἄνθρωπος νά λειτουργήσῃ ὡς διαφορετικὸ μέλος ἀπὸ ὅ,τι τόν ὅρισε ὁ Θεός. Δέν εἴμαστε ὅλοι τό

ἴδιο, ἐφόσον οὔτε τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι ἴδια. Δέν παύουμε ὅμως νά συναπαρτίζουμε καί ἐμεῖς ἓνα κοινό σῶμα, ὅπως καί τὰ μέλη τοῦ σώματος συναπαρτίζουν ἓνα κοινό σῶμα, καί σέ αὐτό τό σῶμα ἀνήκουν ὅσοι ἔχει πιστεῦσει στόν Χριστό καί ἔχουν βαπτισθεῖ στό ὄνομά του.

Καί αὐτό σημαίνει, ἀδελφοί μου, ὅτι καί ἐμεῖς ἀνήκουμε στό ἴδιο σῶμα στό ὁποῖο ἀνήκουν οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, τή σύναξη τῶν ὁποίων ἐορτάσαμε χθές, ἀλλά καί οἱ ἅγιοι, οἱ ἱεράρχες, οἱ μάρτυρες καί οἱ ὅσιοι. Ἀνήκουμε στό ἴδιο σῶμα στό ὁποῖο ἀνήκουν καί οἱ δύο ἀνάργυροι ἱατροί, οἱ ἅγιοι Κοσμάς καί Δαμιανός, τούς ὁποίους ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καί στούς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένος ὁ ἱερός αὐτός ναός.

Ἀνήκουμε στό ἴδιο σῶμα μέ τούς ἁγίους Ἀναργύρους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν λάβει ἀπό τόν Θεό τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, πού ἀναφέρει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα πού ἀκούσαμε σήμερα, καί γι' αὐτό μπορούμε νά ἀπολαμβάνουμε καί ἐμεῖς τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς χάριτος.

Αὐτή τήν ἀλήθεια, αὐτή τήν πραγματικότητα πού μᾶς περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν πρέπει ὅμως νά τήν ἀντιμετωπίζουμε ἐπιπόλαια καί ἐπιφανειακά. Πρέπει νά τήν πιστεύσουμε βαθειά, ἀδελφοί μου, ὥστε νά ζοῦμε καί νά πολιτευόμαστε καί ἐμεῖς ἀνάλογα.

Εἴμεθα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί ἀνήκουμε στό ἴδιο σῶμα μέ τούς ἁγίους μας σημαίνει ὅτι πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε καί νά πιστεύσουμε ὅτι ἔχουμε καί ἐμεῖς θέση καί ρόλο ἐνεργό στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Πρέπει νά δοῦμε ποιὰ εἶναι αὐτά τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, ὥστε νά τὰ καλλιεργήσουμε καί νά τὰ ἀξιοποιήσουμε πρὸς ὄφελος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πρὸς ὄφελος τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλά καί τελικά καί δικό μας.

Μπορεῖ νά μήν ἔχουμε τὰ ἐντυπωσιακά χαρίσματα πού ἀριθμεῖ ὁ ἀπόστολος, νά μήν εἴμεθα προφῆτες ἢ διδάσκαλοι ἢ νά μήν ἔχουμε τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, ἀλλά ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν ἀφήνει καμία ἀμφιβολία σχετικά μέ τό ὅτι ὅλοι ἔχουμε χαρίσματα.

Ἄλλωστε τό μέγα καί πρῶτο χάρισμα πού ἔχουμε εἶναι ὅτι ἀνήκουμε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος καί γι' αὐτό ἔχουμε χρέος πρῶτα ἀπό ὅλα νά ἀνταποκρινόμεθα στή δωρεά αὐτή τοῦ Χριστοῦ καί νά ζοῦμε ἀνάλογα μέ τή θέση πού ἔχουμε. Διότι δέν μπορούμε νά εἴμεθα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί νά ζοῦμε ἀντίθετα μέ τό θέλημά του, μέ τρόπο πού τόν προσβάλλει καί ἀκυρώνει τή δωρεά του. Δέν μπορούμε νά ἀνήκουμε στό ἴδιο σῶμα μέ τούς ἁγίους καί ἐμεῖς νά πολιτευόμαστε μέ τρόπο πού δέν συνάδει μέ τή δική τους ζωή, γιατί τότε δέν θά μπορούμε καί νά ἀξιοποιοῦμε αὐτά πού προσφέρουν τὰ ἄλλα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ πού ἀξιοποιοῦν τὰ χαρίσματα πού ἔχουν λάβει. Διότι ἔτσι, ἐνῶ θά θεωροῦμε ὅτι εἴμεθα μέλη, ὅτι ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στήν πραγματικότητα θά ζοῦμε εἴτε ὡς νεκρά μέλη εἴτε χωρισμένα ἀπό αὐτό.

Γι' αὐτό ἄς ἐξετάσουμε τόν ἑαυτό μας. Ἄς βροῦμε μέ ποιόν τρόπο θά γίνουμε ἐνεργά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἄς δοῦμε πῶς θά μπορέσουμε νά ἐναρμονίσουμε τή ζωή μας περισσότερο μέ τή ζωή τῶν ἁγίων καί μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἔκαναν οἱ ἅγιοι Κοσμάς καί Δαμιανός, γιά νά ἔχουμε καί ἐμεῖς τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί νά ἀποδειχθοῦμε ἀντάξιοι τῶν δωρεῶν του κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ὥστε νά κληρονομήσουμε καί ἐμεῖς τήν αἰώνιο ζωή στήν ὁποία εὐφραίνονται ἤδη οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι.